

קת הרדורט, זמן קצר אחרי גירושיה מבע"ל לה השני (הראשון ניספה בתאונת-מוטו). היא החליטה להישאר בארץ, עבדה כמדורית כתיספורט במלון רמת-אביב, הכירה את עמיחי סולל ונישאה לו, כעבור ארבעה חודשים בטכס אזרחי, בקפריסין.

חודשים מספר לאחר הנישואין הרתה גילדה, ועמיחי, בלחץ הוריה, שיכנעה להתייגר. היא הובלה למיקוה לטבילה וחזרה משם מוועזעת: "יש אימרה נוצרית ש'הנקיון קרוב לאלוהים', אבל מה שראיתי היום במקוה רחוק מאד מזה, רציתי להקיא שם."

אולם הגט לא איחר לבוא. גילדה קיבלה את ביתם המשותף ודמי מזונות והילד נשאר אצל הורי האב.

שיחה מודית במגירה. מיפנה במצב חל לפני כשלושה שבועות, ולגמרי במיקרה. גילדה, שעסקה בניקוי שולחן-הכתיבה, מצ' אה באחת המגירות שני דפים לבנים מכור-סיים בכתיב צפוף. היו אלה דיאלוגים, ש' הועתקו מתוך סרט מכשיר-הקלטה. רק אז נזכרה במכתב שקיבלה שנה אחת קודם. היא היתה אז בחופשה בקפריסין. שאל (19) בנה מבעלה השני, ששהה אז בביתה בארץ, כתב לה מכתב, בו נכתב בין ה- שאר: "על סרט הטייפריקורדר מצאתי דו-שיחה שיעניין אותך, אולי עמי דיבר אורו-תיך עם איזו חברה שלו. זה היה משהו בקשר לגיורי (הבן המשותף). גיורי פתח, כנראה, את המכשיר והשיחה נקלטה. הע-תקתי שיחה זו עבורך."

גוריה או לא גוריה? בזמנה שכחה גילדה מכל העניין, אולם כעת הבינה כי כתב-היד שמצאה הוא העתק השיחה. היא קראה אותו בעיון, בעיקר את הפסקה ש' בסופו:

עמיחי: עורך-הדין אמר שהיא (גילדה) לא יכולה להחזיק אצלה את גיורי. קול-אשה: למה? עמיחי: בגלל שהיא לא רש-מה כהוריה מבלי שהדבר ידוע לה. אבל איך אוכל לעשות זאת? זה כרוך בקנס." גילדה, שהיתה בעיצומו של מאבק משפ-טי בו ביקשה לקבל את בנה, שהיה צריך להישאר בבית הוריה בעלה — סברה כי ה-גילוי החדש עשוי לעזור לה.

אט-אט גבר בה החשש כי יתכן והיא לא גוריה כלל. בידיה לא היו כל תעודות ה-מעודות על גיורה ואף בקשתו של עורך-דינה, שלמה הכר-צידון, לרבנות הראשית, לשלוח לו את העתקי מיסמכי-הגיור, לא זכתה לתשובה.

בינתיים המשיך גילדה להילחם על רצונה לגדל את בנה בביתה בפני בית-המשפט ה-מחוזי. מול טענות בעלה כי היא "מנהלת אורח-חיים מופקר, מגדלת בביתה בעלי-חיים ולכן אין היא מסוגלת לגדל את בנה באחירה נכונה", טען גילדה כי בעלה מפקיר את הבן בדידת הוריו, לא מתפתה לשחק עמו ולחנכו.

באם לא הצליח לשכנע את בית-המשפט המחוזי, החליט עורך-דינה לפנות לבית-הדין הרבני, היחיד המוסמך לשפדל בבעיות גיור, ולנסות לטעון, בעקבות הגילויים ה-חדשים, שהיא למעשה נוצרית, ואין נישו-אה תופסים — ומשום-כך יש להשאיר, לפי החוק, את בנה ברשותה.

אנודות אופרה בגירוש

כשעות הקטנות של הלילה, במועדון של אילקה ואביבה, נולד רעיון חדש: שלושה

גילדה עם בנה ג'ורי

"אסור לה להחזיק בביתה את הילד — יש שם חיות!"

ועם חמור

ברחוב לילינבלום, עד שהחליט יום חול אחד, לאחר ריב עם השותפים, להיות חלוץ ולעשות בשר בצדו הכביש שמחוץ לעיר. הוא כבש את צומת תל-ברוך, ושם, מתחת לעצי אקליפטוס, ליבה גחלים על דוכן קטן, שם עלוהן חתיכות בשר, והמ-תין ללקוח הראשון. הוא המתין זמן רב, ואפילו כלב לא בא. לוחיק, העגול והקטן, מתאר את מצבו או בשפה המיוחדת לו, המשעשעת את הלקוחות: "אף אחד לא בא, או הלכתי אני בעצמי לכביש עם הבשר, ועשיתי לנהגים עם הידיים. האלה לא הבינו אותי, ועשו לי בחורה עם האצבע." ה-איתות הזה נמשך כמה ימים, ללא תוצאות. הוא חזר לדוכן שלו שמתחת לעץ, מיואש לגמרי. אבל פתאום בא הלקוח הראשון. הוא בא גם למחרת. הוא הביא חבר. החבר הביא חברת. החברה הביאה חבר. הלקוחות התרבו בטרם גיאומטרי. לחיקו התחיל לספר בדיחות. גם גשמים התחילו לרדת. אבל ה-תורכי העליון שם על הקרחת המבטיקה שלו מיטרייה של טמפו. כשהעסק קצת זו, הצ-טרף ללחיקו גיסו, מושיקו סימן-טוב, ליד יוון. גם הוא רב עם השותפים גם הוא החליט להפוך לחלוץ בתל-ברוך. הם רכשו מכונת קטנה, הניחו עליה את הסטיקים, והחלו לקחת כל יום את פונדק הגלגלים לעבודה, ולחזור אחרי חצות לתל-ברוך.

פיתה כסמל מסחרי. לפתע התחילו גם הצרות. הן הופיעו בדמות פקיד-תברואה קטן שרדש מלורל והארדי הישראליים לחסל את המוסד. מושיקו-לחיקו נעלבו. "בשבי-לנו נקיון היה תמיד דבר חשוב ביותר: כל יום לפני העבודה, אני מסתכל בציפורניים של מושיקו, ומושיקו מסתכל בשלי". אומר לחיקו בחומרה.

הם דפקו בדלתות, ועקו לעולם, חיפשו את הצדק, שיופיע מיד. מובן שהם לא מצאו אותו במשרד ממשלתי. הזוג רכש חלקת אדמה ברמת-השרון, הביא ליסד, הע-מיד אותו בשוליה הכביש ופתח את המוסד מחדש.

הלקוחות באו גם לליפט של לחיקו-מושיקו, שלמדו בינתיים את טעמו האישי של כל אחד מהם. עם בצל, בלי פלפל, בלי תוספות. אומר לחיקו: "יגאל אלון מבקש תמיד חריפים. כשנתן ילין-מור מופיע, אני כבר יודע שצריך להכין קילו בצל".

הזוג קנה לו שם של מייצעים גאסטרו-נומיים. למאכלים תורכיים, כמובן. הקלייני-טורה רושמת ברצינות את המירשמים. מה זה סטיק טוב? מסביר הזוג: "מכל חתיכת בשר אפשר לעשות סטיק. בתנאי שמעבדים את הבשר בתלנינים שבוע ימים קודם." כמו לכל עסק מוכר, יש גם ל-סטיקיאדה זאת סמל-מסחרי: פיתה ארוכה וצורה, במקום הרחבה. השבוע, כשעברה ממלכת הסטיק לפונדק שניבנה ליד הליפט הישן, הבטיח הזוג להתחיל גם בחלוקת קפה תורכי. כל זה נתמד מאוד. אבל כבר השבוע העירו כמה לקוחות: "הבית נהיה גדול יותר, אבל לעומת זאת — הסטיק קטן יותר".

את הגרוש החתיק ביותר (10 שנים), אייבי נתן, כגובר האגודה, "בתקחה שינהל את הקופה באותה הצלחה בה הוא מנהל את קליפורניה". דויד אבידן עצמו הסתפק ב' הפקיד של הבר-כבוד ומנסה התקנון.

רשימה לכנסת. התקנון הבטיח, בין השאר: הענקת ייעוץ פסיכולוגי ומשפטי ל-גברים ונשים העומדים לפני גירושין ואינם יודעים כיצד להחליט מן המשבר בכוחות עצמם; גביית קנסות קבועים מחברים הנכ-שלים במתן הבטחות נשואין בעל-פה או בכתב; למרות המספר העצום של הגרו-שים והגרושות במדינה, אין עדיין בדעת האגודה להגיש רשימה לכנסת; האגודה לא תעודד הצמחת קרניים לזוגות נשואים, ב' התבססה על העיקרון הבדוק כי אין לורז-תהליכים היסטוריים באורח מלאכותי; כן תבטיחה האגודה לקיים פעולות הסברה נר-חבות במושבי-עולים ובמעברות.

אנשים ששמעו על הקמת האגודה המוד-רה, חייכו לעצמם בשקט. אולם יוזמיה היו אופטימיים ורציניים. הם קיוו כי האגודה, לפחות, תחזיק מעמד זמן רב יותר מנשור-איו של כל אחד מהם.

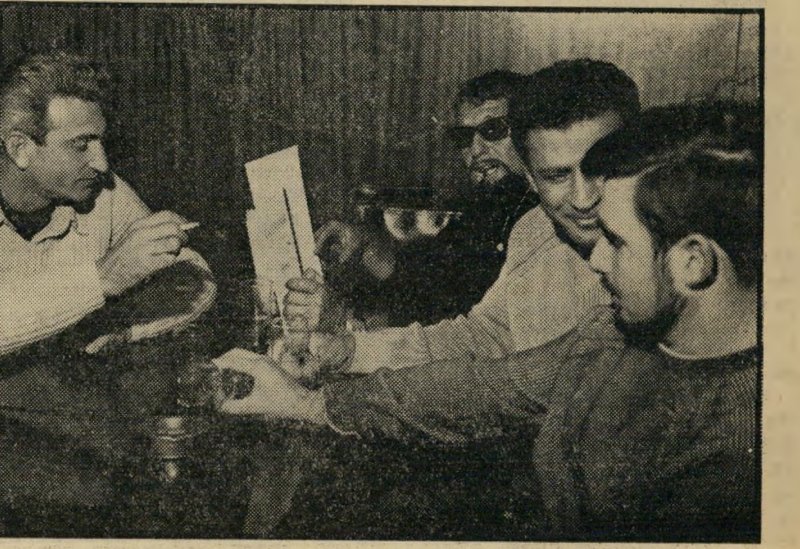
דרכי אדם סטיק וע

אם נותרה עדיין חתיכת הרי ישראלי ב' איזור תל-אביב, הריהי שוכנת במוסד של לחיקו-מושיקו, מוסד הסטיקים המוסמך ב' כביש הרצליה-תל-אביב. הוא זכה להכרה דה-פקטו עליידי כל בעלי-הרכב: האפרים, ה"כים, דיפלומטים, רופאים, קצינים, אוהדי-כדורגל החוזרים ממשחק, וזוגות החוזרים מחוף-קיסריה. השבוע עבר המוסד דירה.

אין זו הפעם הראשונה שמנגנון הבשר המשופר מחליף מקום. אולם זהו המקום הראשון הבנוי בטון, והיכול לשאת ללא נושה את התואר — פונדק-דרכים. מנורות-הזוגט נזרקו למחסן, ובמקומן בא גיאון-רועש. אין יותר בלוק קרח עטוף שק — יש מקרר-קציבים גדול. במוסד שהתרים עד עתה כיסאות — ניצבים לתפארת כסאות-באר גבוהים סביב דלפק ענק. כך הת-קדמו מושיקו-לחיקו עם הזמן.

הכר הביא חברה שהביאה חבר. לפני כמה שנים לא מכרו עדיין סטיקים ב' כבישים. לחיקו מכר את הסטיק הראשון בכביש-הארץ לפני ארבע שנים. אחריו צפו הדוכנים כפיטריות, גנבו את הפאסט. הם לא יכלו, כמובן, לגנוב את האחירה. זו נשארה הנכס הבלעדי של לחיקו-מושיקו, שהם לא רק הטכחים אלא גם השחקנים. שם, בין סטיק לסטיק, נולדות הבדיחות ה-אקטואליות, בעזרתו האדיבה של הקהל ה-מבקר, ומשם מעבירים אותן הקשרים-החאפ-רים לכל רחבי הארץ.

מושיקו-לחיקו — השמן והרוזה הישר-אליים — האחד תורכי, השני יווני, בני הארבעים ומשהו, הינם גיסים. לחיקו בסנצ'י התורכי, היה סדון טכסי עתידי, ובעל מזנון

גרושים אבידן, נתן, אילון וזלי קרניים לזוגות נשואים